

„No nazdar! My a vzorní žáci...!“ povzdechl jsem si. S tou pochvalou do školy se mi to moc nelíbilo. „Měli jsme jí říct, že chodíme do školy na sídlišti.“

Filda nesouhlasil. „Proč? Ať Sojka vidí, že mám psy rád! A třeba dostaneme hodinky. To se dává, když někoho zachráníš.“

hodinky pro hrdinu

Já o hodinky nestál. Víc jsem si přál, aby ta paní byla jako většina lidí. Tedy že v první chvíli naslibuje hory doly a rychle na to zapomene. Jenže paní nezapomněla a nás za dva dny zavolał Sojka do ředitelny. Filda si ještě cestou pořádně umyl levou ruku, kdyby mu ty hodinky slavnostně nasazovali...

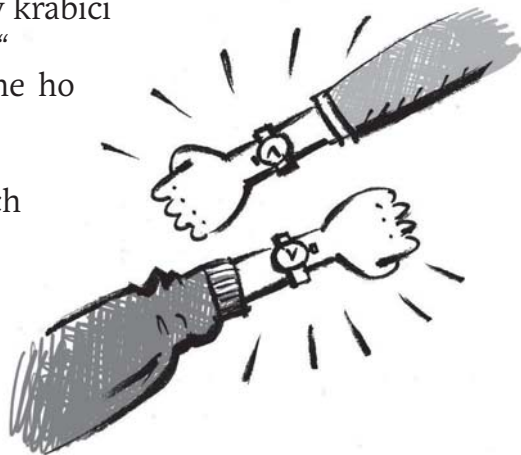
Sojka nás ale nepřivítal oslovením „Milí hrdinové“ nebo „Stateční zachránci“.

„Tak co, vy dva?“ spustil na nás. „Co to zase bylo s tím psem v krabici u obchodního domu?“

„Spadl tam, tak jsme ho vytáhli,“ řekl Filda.

Sojka se podíval na mě a kývl hlavou, abych taky něco řekl.

„Psa z krabice zachránil jenom Fialka.

Já měl strach, že mě kousne,“ přiznal jsem popravdě.

Řekl jsem to jen proto, že jsem se nechtěl přihřívát na jeho slávě. Přisahám! Řekl jsem, jak to doopravdy bylo. Hrdina byl jenom Filda. Nebylo by správné, abych já taky dostal hodinky.

„No vida!“ zasmál se Sojka. „Souček už od toho dává ruce pryč, tak to jste museli mít v plánu hodně velkou lotrovinu! Fialko, když se přiznáš, co jsi tomu psovi chtěl udělat, tak z toho možná vyvázneš jen s ředitelským napomenutím.“

„Chtěl jsem ho zachránit,“ odpověděl Filip.

„Tohle jsem od tebe už kdyysi slyšel!“ zaburácel Sojka a zvedl oči vzhůru, jako by se chtěl přesvědčit, jestli ho v nebi slyší i jeho ratlík Goliáš, kterého vloňi přejelo auto.

Filda mlčel.

„Kdyby ta paní nevyšla včas z obchodu, tak by byl její psík nejspíš taky tam nahoře!“ soptil Sojka a ukazoval k nebi oběma rukama.

Filda jen pevně sevřel pusku jako indián u mučednického kůlu. Bylo mi ho líto, jak si

